

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie odwołania strona wnosząca odwołanie podnosi siedem zarzutów, z których część dotyczy systemu oceny, a część systemu awansowania.

— W przedmiocie systemu oceny

1. Zarzut pierwszy dotyczący naruszenia art. 43 regulaminu pracowniczego urzędników Unii Europejskiej, zasad rozkładu ciężaru dowodu, zakazu orzekania ultra petita i prawa do obrony strony wnoszącej odwołanie.
2. Zarzut drugi dotyczący naruszenia granic kontroli sądowej. Wnosząca odwołanie podnosi, że w zaskarżonym wyroku Sąd do spraw Służby Publicznej Służby Publicznej kilkakrotnie przekroczył granice swojej kontroli, i zdaje się, że chce narzucić jej przyjęcie określonego systemu oceny.
3. Zarzut trzeci dotyczący naruszenia prawa w odniesieniu do braku obiektywizmu systemu oceny niewyrażanej liczbowo i naruszenia art. 43 regulaminu pracowniczego.
4. Zarzut czwarty dotyczący naruszenia art. 266 TFUE, ze względu na to, że poprzez częściowe stwierdzenie nieważności spornej decyzji Sąd do spraw Służby Publicznej uniemożliwił wykonanie zaskarżonego wyroku bez dalszych naruszeń prawa. Wnosząca odwołanie podnosi, że skoro art. 4 zaskarżonej decyzji jest niezgodny z prawem, należy przeprowadzić ponowne porównanie osiągnięć strony skarżącej z osiągnięciami pozostałych mogących ubiegać się o awans urzędników w jej grupie zaseregowania, w wykonaniu zaskarżonego wyroku, na podstawie sprawozdań z oceny, które według tego, co orzekł Sąd do spraw Służby Publicznej, nie pozwalają na przeprowadzenie tego porównania na obiektywnych i porównywalnych podstawach.

— W przedmiocie systemu awansowania

5. Zarzut piąty dotyczący naruszenia zakazu orzekania ultra petita i prawa do obrony wnoszącej odwołanie.
6. Zarzut szósty dotyczący naruszenia zasad rozkładu ciężaru dowodu.
7. Zarzut siódmy dotyczący naruszenia prawa w odniesieniu do naruszenia przez stronę wnoszącą odwołanie art. 45 regulaminu pracowniczego.

Skarga wniesiona w dniu 21 sierpnia 2015 r. – Rumunia/Komisji

(Sprawa T-478/15)

(2015/C 346/39)

Język postępowania: rumuński

Strony

Strona skarżąca: Rumunia (przedstawiciele: R. Radu, A. Buzoianu, E. Gane, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- Stwierdzenie nieważności decyzji Komisji wydanej w piśmie o sygnaturze BUDG/B/3/MV D(2015) 2453089 z dnia 11 czerwca 2015 r., zobowiązującej Rumunię do udostępnienia kwoty 1 079 513,03 EUR brutto, tytułem zasobów własnych;
- Obciążenie pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi cztery zarzuty.

1. Zarzut pierwszy dotyczący braku właściwości Komisji Europejskiej do wydania zaskarżonej decyzji

- Uregulowania Unii Europejskiej nie zawierają żadnych przepisów uprawniających Komisję do nakładania na państwo członkowskie obowiązku zapłaty kwoty równoważnej kwocie utraconych zasobów własnych Unii Europejskiej, która powstała w następstwie umorzenia długu celnego decyzją innego państwa członkowskiego, które było odpowiedzialne za wyliczenie, pobranie i przekazanie do budżetu UE cła, tytułem tradycyjnych zasobów własnych.

2. Zarzut drugi dotyczący niewystarczającego i nienależytego uzasadnienia zaskarżonej decyzji

- Zaskarżona decyzja nie jest wystarczająco i należyście uzasadniona, czego wymaga art. 296 TFUE, gdyż, po pierwsze, zaskarżona decyzja nie zawiera podstawy prawnej, w oparciu o którą została wydana, a tej podstawy nie da się wywnioskować z innych elementów pisma, a po drugie, Komisja nie przedstawiła w zaskarżonej decyzji rozumowania prawnego, które doprowadziło ją do nałożenia na Rumunię obowiązku zapłaty.

3. Zarzut trzeci dotyczący niewłaściwego korzystania przez Komisję z uprawnień

- W zakresie, w jakim Sąd uzna, że instytucja Unii Europejskiej działała w ramach kompetencji przyznanych na mocy traktatów, Rumunia podnosi, że instytucja ta wykonywała te uprawnienia w sposób błędny, z naruszeniem zasady dobrej administracji i prawa do obrony państwa rumuńskiego.
- Komisja naruszyła obowiązek staranności i dobrej administracji, gdyż nie zbadała starannie wszystkich istotnych informacji, którymi dysponowała, lub nie zażądała innych niezbędnych informacji przed wydaniem zaskarżonej decyzji. Komisja nie wykazała bezpośredniego związku przyczynowego między zarzucanymi Rumunii ogólnościami faktycznymi a utratą zasobów własnych Unii Europejskiej. Komisja nie uzasadniła także żądanej od Rumunii kwoty poprzez odniesienie do kwot cła równoważnych wartości danych operacji tranzytu, tylko oparła się na wartości umorzonej w Niemczech.

- Działanie Komisji było nieprzewidywalne i nie umożliwiło Rumunii skorzystania z prawa do obrony.

4. Zarzut czwarty dotyczący naruszenia wymogów pewności prawa i uzasadnionych oczekiwań

- Normy prawne, na których podstawie Komisja nałożyła obowiązek zapłaty nie zostały przez nią wskazane i określone, a ich zastosowanie nie mogło zostać przez Rumunię przewidziane. Rumuńskie państwo nie mogło przewidzieć ani być świadome, zanim nie otrzymało pisma Komisji, obowiązku udostępnienia budżetowi Unii żądanej kwoty. Ponadto Rumunia podnosi, że poprzez wydanie zaskarżonej decyzji i nałożenie obowiązku zapłaty na Rumunię, pięć lat po zajściu okoliczności faktycznych i pomimo wniosków Komisji z dialogu prowadzonego w tym okresie z organami rumuńskimi, ta instytucja Unii Europejskiej naruszyła uzasadnione oczekiwania państwa rumuńskiego w przedmiocie braku po jego stronie obowiązku zapłaty cła dotyczącego omawianych operacji tranzytu.

Skarga wniesiona w dniu 31 sierpnia 2015 r. –Niderlandy/Komisja

(Sprawa T-501/15)

(2015/C 346/40)

Język postępowania: niderlandzki

Strony

Strona skarżąca: Królestwo Niderlandów (przedstawiciele: M. Bulterman, B. Koopman i H. Stergiou, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji [wykonawczej Komisji (UE) nr 2015/1119]
- w zakresie, w jakim dotyczy to korekty finansowej w wysokości 336 064,53 EUR (za rok 2009), 403 863,66 EUR (za rok 2010) i 230 786,49 EUR (za rok 2011), dokonanej przez Komisję Europejską w związku z uznaniem przez nią obowiązującego systemu sankcji za zbyt łagodny,
- w zakresie, w jakim dotyczy to korekty finansowej dokonanej w związku z niepełną kontrolą 3 wymogów SMR w 2009 r. (1 597 182 EUR, 15,53 EUR i 358,20 EUR), 4 wymogów SMR w 2010 r. (1 630 540,68 EUR i 6 520,50 EUR) i 4 wymogów SMR w 2011 r. (1 631 326,51 EUR), w zakresie w jakim dotyczy to uznania przez Komisję Europejską, że Niderlandy naruszyły wymóg SMR 8; oraz
- obciążenie Komisji Europejskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Strona skarżąca wnosi o częściowe stwierdzenie nieważności decyzji wykonawczej Komisji (UE) nr 2015/1119 z dnia 22 czerwca 2015 r. wyłączającej z finansowania Unii Europejskiej niektóre wydatki poniesione przez państwa członkowskie z tytułu Europejskiego Funduszu Rolniczego Gwarancji (EFRG) oraz Europejskiego Funduszu Rolnego na rzecz Rozwoju Obszarów Wiejskich (EFRROW) (notyfikowanej jako dokument nr C(2015) 4076) (Dz.U. L 182, s. 39).